

[Carl P. Jensen.]

lægger stor vægt på resolutioner. Men måske gælder det kun, når de er udarbejdet i Dronningens Tværgade? Den eneste af årets mange kongresser, det ærede medlem hr. Alfred Jensen omtalte, var Dansk Arbejdsmands Forbunds kongres.

Det ærede medlem nævnte, hvad forbundets formand, Chr. Larsen, skulle have sagt, og ikke, hvad han havde sagt. Når jeg siger „hvad han skulle have sagt“, er det, fordi den kilde, det ærede medlem anvender, formentlig er Land og Folk, som jo ikke altid er lige saglig, lige objektiv. Jeg synes i øvrigt, at bladet har fået temmelig kraftige påmindelser i så henseende i de mange læserbreve, man så sig nødsaget til at optage i forbindelse med — ja, lad mig nøjes med at sige den 20. partikongres i Sovjetunionen. Jeg har læst, at man nu har lovet bod og bedring og større objektivitet; men jeg går ud fra, at dette løfte kun gælder omtale af forhold uden for landets grænser, og selv på dette område har vi jo bemærket en vis modifikation i det givne løfte. I hvert fald gælder det ikke, når det drejer sig om referat af såvel Dansk Arbejdsmands Forbunds kongres som af en række andre kongresser, hvor man uden blusel forfalsker kendsgerninger, fordi bladets læsere ikke så gerne må få den fulde sandhed at vide.

Jeg står her med to referater fra Dansk Arbejdsmands Forbunds kongres. Det ene er fra Land og Folk, det andet det trykte kongresreferat, der hver morgen blev fremlagt på kongressens bord og godkendt. Med formandens tilladelse vil jeg gerne have lov til at citere Land og Folks referat den 27. september af Chr. Larsens tale — den tale, som det ærede medlem udtrykte sin tilfredshed med. Chr. Larsen skulle have sagt, — jeg citerer Land og Folk —

„Er kommunisterne ærlige og mener, hvad de siger, så er det min mening, at vi kan arbejde i fællesskab til fordel for hele den danske arbejderklasse. Grundlaget for, at fagbevægelsen kan nå sit mål, er solidaritet, kammeratskab og tillid.

Med voldsomt bifald hilste kongressen Chr. Larsens beretningsaflæggelse.“

Det eneste korrekte i dette referat er det med bifaldet. Det andet er en fordrejelse, for Chr. Larsen sagde ordret ifølge det af

kongressen godkendte referat — jeg beder om formandens tilladelse til endnu et kort citat —:

„Når kommunisterne, særlig i den sidste tid, taler om samling og enhed inden for fag- og arbejderbevægelsen, så betyder det vel ikke andet, end det hidtil har gjort, men skulle der være en virkelig ærlig tanke og vilje bag ved disse udtalelser, at de ønsker kammeratskab og sammenholdet indgået på det grundlag, at det er samling om arbejderbevægelsen og socialdemokratiet og for at hjælpe socialdemokratiet til et politisk flertal, hvorved styret og magten kan overtages af arbejderne her i landet, skal vi gerne fra vor side modtage deres tilbud.

Det er netop vort største ønske, og vi nærer stadig det håb, at det må lykkes at samle den danske arbejderbevægelse inden for det samme parti, socialdemokratiet.“

Men, som jeg sagde før, tilføjjelsen om det voldsomme bifald er utvivlsomt korrekt refereret. Jeg tror, enhver kan fornemme forskellen på de to referater, hvoraf det sidste er autentisk, medens det første med et mildt udtryk er en forfalskning. Land og Folks læsere skulle imidlertid også her vildledes, som de altid er blevet det.

Jeg vil gerne understrege, at dansk arbejderbevægelse kun kender én form for samling såvel fagligt som politisk, og det er den samling, der går gennem de lovligt valgte ledelser i de respektive forbund over De samvirkende Fagforbund, men med det mest intime samarbejde med socialdemokratiet; det har vi aldrig benægtet; vi har stedse her vedgået arv og gæld. De, der tænker i andre baner — det gælder også det ærede medlem hr. Viggo Starcke — fordyber sig i ønsketænkning, simpelt hen fordi man misunder arbejderbevægelsen dette samarbejde.

Det er en kendsgerning, at praktisk taget hver eneste af de kongresser, der har været afholdt efter, det erkender jeg gerne, en af de mest kritiske overenskomstssituationer, vi nogen sinde har oplevet, trods de divergerende opfattelser klart har udtalt sin tillid til socialdemokratiet og regeringen. Man har beklaget forårets begivenheder, men det har selv regeringen gjort. Ikke én eneste kongres har undsagt regering og parti af den årsag.